

[Jørgen Jørgensen.]

rejse en stor diskussion om at ændre formuleringen, således som det blev foreslået af den sidste ærede ordfører, det ærede medlem hr. Karl Olsen, og på anden måde præcisere, hvad det var, man tænkte på med den stilling, som læreren er kommet i overfor sin skolekreds. Det er et meget omfattigt område at bevæge sig på, men for første gang har man fundet en løsning i dette forslag, som har fået tilslutning fra alle sider, fra lærerkredse såvel som fra de folkevalgte repræsentanter i kommissionen, en løsning, som jeg mener vil sikre læreren mod en vilkårlighed, som man ikke kan nægte kunne fremkomme under de gældende regler. Det er en løsning, som gør det muligt for befolkningen at komme af med en lærer, som — uden at man i og for sig kan sige, at han ikke underviser på forsvarlig måde — dog ved sin hele stilling er kommet i et sådant misforhold til befolkningen, at der vanskeligt kan komme noget ud af hans lærergerning. Man må ikke sammenligne lærerens stilling i en skole med andre tjenestemænds stilling. En lærer har en særlig opgave, en særlig gerning, og den forudsætter nødvendigvis, at læreren mødes med tillid fra den befolkning, der sender børn til skolen, hvis han skal få noget ud af det, og derfor er der ikke noget ejendommeligt i, at der findes en særlig regel overfor lærere, som måske ikke findes overfor andre tjenestemænd. Med den udformning, bestemmelsen nu har fået, og med den sammensætning, det udvalg har fået, der efter forslaget skal træffe afgørelsen, vil jeg tro, at man kan være tryk for, at der ikke bliver gjort uret overfor den pågældende lærer. Jeg tror, den vilkårlighed, som man ikke kan benægte har kunnet fremkomme efter de gældende bestemmelser, for fremtiden ikke vil komme til at foreligge.

Jeg vil iøvrigt ikke tale om enkelthederne i lovforslaget, som jeg i det store og hele kan give tilslutning til. Jeg mener, at den højtærede ministers lovforslag indeholder betydningsfulde fremskridt. Men på eet punkt, og det er et vigtigt principielt punkt, er jeg helt uenig med ministeren, og derom vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger. Det gælder bestemmelserne i § 3 og § 4, hvorefter det skal overlades til hver enkelt kommunalbestyrelse udenfor København at afgøre, om der skal være skolenævn ved hver skole eller en skolekommission for hele kommunen.

Da Borgbjerg i 1930 forelagde sit forslag om skolens tilsyn, udtalte han, at det, som var det nye i forslaget, det, som var kernen i

forslaget, var forældrerådene. Det var det grundlag, hvorpå hele skolens organisation byggedes op, udtalte han. Jacob Appel havde allerede i sin første ministertid rejst spørgsmålet om større indflydelse for forældrene ved den skole, hvor deres børn går, og det var i nøje overensstemmelse med hele hans skolesyn, da han ved gennemførelsen i 1920 gennemførte den sønderjyske skoleordning, hvorefter skolens styre blev lagt ud til de enkelte skolekredse. Det viste sig, at Jacob Appel så rigtigt. Efter at dette grundlag nu har været gældende i Sønderjylland i mere end 25 år, kommer forældre, lærere og skolemyndigheder dernedefra og siger så godt som enstemmigt, at forældrenes indflydelse ved skolen vil de ikke under nogen omstændigheder give afkald på. Det er sjældent, at en skolereform ført ud i livet i den grad har fået tilslutning fra alle kredse, som tilfældet har været med den sønderjyske skoleordning af 1920.

Det var derfor ganske naturligt, at Borgbjerg i 1930, da han tog spørgsmålet op om en ændring af den bestående skoletilsynslov, indføjede forældrerådene i sin nyordning og fik tilslutning dertil fra alle sider her i salen, også fra venstre. Den eneste bekymring, der kom til udtryk fra venstres ordfører, der var den samme ordfører, som venstre har i dag, det ærede medlem hr. Arnth Jensen, var, at forældrerådene efter forslaget fik for ringe indflydelse. Vi fik forældrerådene, da loven blev gennemført i 1933, dog ikke obligatorisk, som Borgbjerg havde foreslået, men således at forældrene ved den enkelte skole kunne forlange forældreråd oprettet. Der blev i årene efter lovens vedtagelse oprettet forældreråd ved et ret stort antal skoler landet over, til trods for at de betingelser, der krævedes, dog måtte forudsætte en ikke ringe interesse fra forældrenes side. Ved skoler med under 100 børn skulle mindst 50 pct. af forældrene begære det, ved større skoler skulle en noget mindre procent, men dog et anseeligt antal forældre interessere sig for sagen, for at forældreråd kunne kræves oprettet.

Når man nu siger, at det har vist sig, at der i befolkningen ikke er interesse for forældrerådene, og at der ikke er brug for dem, så er denne betragtning ikke rigtig. Når forældrerådene er faldet bort ved mange skoler, skyldes det to ting: dels at disse råd havde for ringe indflydelse, dels at kravet om en valgdeltagelse på mindst 50 pct., som loven kræver, ikke kunne opfyldes. Når først et forældreråd var oprettet og arbejdet ved skolen gik tilfredsstillende og godt, så var det meget vanskeligt, når ny-